

natresti in je ne močno poteptati. Tudi je prav dober pesek iz potoka, če se ga nekaj dene okoli korenine. Praznih prostorov ne sme biti okoli. Sort ni dobro veliko imeti, temuž k večemu 3 ali 4: štajerska mašancka, tafelce, Sevniska voščenska (v toplejih krajih), Pariška rambura, prav dobra je bojda žlahtna Borsdorferca.

Hruške se priporočajo: Kolomova maslenka, Napoleonova maslenka, izvrstne so bojda Clivier di Serres in pa Blumenbach-ova maslenka.

Oves za seme.

Na Kranjskem je bila lani izredno slaba letina tako, da na mnogih krajih ne manjka samo živeža, temuž tudi semena za setve. Deželni odbor kranjski torej po sklepu deželnega zbora, kolikor mogoče stori, da se odvrne lakota in da dobé kmetovalci potrebnega semena. Posebno težko je dobiti ovsa za seme, ker ga nikjer ni prav obilno prirastlo. Cena ovsa je v Ljubljani že 8 gld. 50 kr. in še više za 100 kg. Ker vožnja iz Štajerskega na Kranjsko le kakih 40 do 50 kr. za 100 kg. stane, opozarjamo kmetovalce, kateri imajo oves na predaj, da ga naj ponujajo deželnemu odboru v Ljubljani, kateri ga misli kupiti več 100 centov, da ga oddaje v kraje, kjer niso pridelali nič ovsa.

Sejmovi. Dne 26. marcija na Bizeljskem, v Imenem (za svinje) in na Teherjah. Dne 28. marcija v Arnoži, v Braslovčah, v Ormoži, v Stadnu in v Slov. Bistrici. Dne 29. marcija v Šentilji v slov. gor., v Podsredni in v Slov. Gradci. Dne 31. marcija v Kamnici pri Mariboru, v Sevnici in pri sv. Marku ob Laškem trgu. Dne 1. aprila v Celji, pri sv. Križi tik Slatine in v Radgoni. Dne 2. aprila v Artičah, v Lučanah in v Imenem (za svinje)

Dopisi.

Iz Šmarskega okraja. (Slovenščina.) Ljubimo, likajmo, vadimo se v slovenščini. V nobenem jeziku niso sprvega lepo govorili; so se ga morali dolgo popred pridno učiti, ga piliti in lepšati. S težkim in vsestranskim trudom so si ga ogladili. Posnemajmo jih, kjer je mogoče. V našem vrlo slovenskem Šmarskem okraju moremo po zgledu Šoštanjčanov za korak dalje dospeti. Učiteljstvo je namreč vse narodno. Zakaj bi torej ne sklenili slovensko uradovati pri konferencah? Nikdo ne more ugovarjati, da ne razume, višji se tudi ne smejo protiviti. Angeljčka 4. zvezek na 13. strani navdušuje k temu koraku s to-le povestjo: Ko je cesar Sever kristjane preganjal, je bila tudi sv. Perpetuva zatožena, da je kristjana in zaradi tega v ječo vržena. Njen oče je bil še nevernik, vendar je zelo ljubil svojo hčer, zato

hiti k njej v ječo ter jo prosi in jej zelo prigovarja, naj vendar pri sodnji ne reče, da je kristjana, da ne bode umorjena tako mlada. V ječi je stal vrč z vodo. Perpetuva vpraša očeta: „Kako imenujete to posodo?“ „Vrč“ odgovori oče, kaj pa je potlej? Zdaj se vzdigne svetnica in pravi slovesno: „Vrču ne moremo dati drugega imena; tako se tudi jaz ne morem drugače imenovati, kakor to, kar sem — kristjana. Enako se ne moremo in ne smemo drugače imenovati in kazati tudi mi, kakor Slovenci. Drugim narodom je veselje govoriti svoj jezik, kedar je le mogoče. Take posnemajmo. Brez potrebe ne govorijo po tuje. Govorimo še mi po slovenski pri javnih zborih, uradno pri učiteljskih konferencah in zasebno ne iz sovraštva do drugih jezikov, ampak iz ljubezni do maternega.

Iz Konjic. Kaj pa je pomenil v soboto večer 15. t. m. kres na Konjiški gori in zastava na gradu presv. kneza Windischgrätza? Veselje, katero se je s tem oznanjevalo tržanom in okoličanom, ker je princ v preuzvišeni in katoliški kneževji hiši mladega presv. kneza Hugo Windischgrätza in premilostive knezinje Kristine, rodod Auersperg narodivši se 13. marcija, v soboto popoldne sv. krst prejel na ime: Alfred, Veriand, Gabriel. Da so k temu veselju prišli v Konjice bližnja žlahta kneževska — Windischgrätza in Auersperga, to je razumljivo. Isti den se je tudi sklenila za ta zimski tečaj kuhinja siromašnih šolarjev; kjer je vsaki den dobivalo 130 učencev skoro tri in pol meseca opoludne toplo hrano in kos kruha. Tudi se je stotine drugih darov med tem časom ubogim razdelilo, v oblačilu in v knjigah. Te vse darove so blagovolile dajati radodarne in milostive roke nekaterih blagih gospá iz trga; črez vse pa ste se odlikovale baronica Vaj in preuzvišena mlada g. kneginja Kristina Windischgrätz. Ta presvetla gospa je posebno veselje imela biti med otroki, za to je opoludne rada med nje v kuhinjo zahajala, ter jim je smehljaje kruh iz svojega predpasnika milostivo delila, ne glede na to veliko, da li so zadosti čedno oblečeni, ker so ravno ubogi otroci. Kakor si je nekda sv. Elizabeta, tako je tačas premil. knezinja Kristina iskala pri otrokih in ubogih nebesa. Vse te tolikokrat obdarovene otroke so opoludne v šoli skupno zbrane g. katehet opomnili v pričo blagih gospá in gospodov na dolžnost hvaležnosti do svojih dobrotnikov; ter so se vsi po šoli v cerkev podali k litanijam in molitvam v zahvalo za prejete dobrote, slednjič pa so prosili, naj dobrotljivi Bog vsem dobrotnikom in darovnikom svoj blagoslov in milost deli. Bog vsem plačaj!

Iz Slatine. (Naša nemščina.) More biti vam je znano, da nam naši gizdavi Nemoi in nemčurji očitajo, da je slovenski jezik „bauern-

sprache.“ Ne morem zato biti v tej zadevi tiho in akoravno sem že davno pozabil, kar sem se neki nekdaj iz nemške gramatike učil o jezikoslovji, to pa še znam, da naši po-sili Nemci imajo v svoji nemščini veliko „bauernsprache.“ Jaz imam pogosto priložnost, da kaj takega slišim. Nedavno sem se pogovarjal z nekim takim Nemcem in ta mi je rekel: heute bin ich lange geschlafen. Kolikor se moram še spomniti, bilo bi pravo reči: heute habe in lange geschlafen. Ravno slišim pogostoma: wir haben sich gut unterhalten, namesto wir haben uns.... Tudi ne znajo razložiti allein in selbst, kajti v slovenščini je beseda „sam“ za obe besedi. Potem se pa sliši od teh ljudij: er wird es schon allein thuen, namesto „er wird es selbst thun.“ Če mi pa, dragi bralci, tega ne verjamete, kako so naši nemčurji dobro v nemščini „ausbildani,“ naj bo Vam v dokaz tega „ortografija“ naših posili Nemcev. Ni treba se dolgo ozirati, kmalu zapaziš, če prideš k sv. Križu poleg Slatine na vsaki hiši neko tablico, da bi lahko mislil, da si tam v Prusiji, na kateri bereš: Ortsgemeinde hl. Kreutz Nr. — namesto hlg. Kreuz. Dalje se obrnimo proti Rogatcu, tam vidiš „Ortsgemeinde Terschische Nr. ? — Dalje, ako meni popotnik iz Slatine iti skozi Imence — mimo vile Haimcenove in memo hleva Migličevega, gori proti Imenskemu potoku — da pride v Pernek in k sv. Trojici, kaj zapazi? Tablo z napisom: zur Börnegger höhe und hlg. Dreifaltigkeit. Ko sem prvokrat to tablo videl, bogme sem mislil, da to kaže kje v Nemčiji na kako gostilno, kjer so dobri gnjeti in klobase, kajti pernečki hribček in Börnegger höhe, tega pač ne more naših slatenskih Slovencev nihče razumeti, kaj to pomeni Börnegger. Vidiš, dragi bralec, take table so po in okoli naše Slatine javno razobešene. Jaz mislim, to je v nebo vpijoči greh. In kaj nam je storiti? Reči moramo: Oče odpusti jim, saj ne vejo, kaj delajo!

Iz Ptujkega okraja. Nas gostilničarje na deželi vendar Ptujčani radi imajo, ker so nam zopet svojo „einladung“ poslali. To so vam čudne glavice! Za vse reči, katere bi okraju k pridu bile, je mesto zamo zase, ima svojo autonomijo, so nobel. A nas bi pa potrebovali, da bi njim dolagali, ker oni dobo vedó, da na deželi nima nobeden gostilničar točarjev (ali kakor pravijo, kelnarjev) in ni se njim bati, da bi morali za takošnje plačevati, kakoršnje si bodi stroške. To so ti zvite buče — naši Ptujski krčmarji in šnopsarji. Oni si mislijo: kmet si nor in plačaj stroške, kateri se naberejo samo po mestnem okolji ali občini, kjer vse mrgoli takošnjih kelnarjev. Tedaj dragi slovenski gostilničarji, zberimo se in ako že po postavi zadrugo moramo imeti, tedaj jo pa mi moramo imeti, tedaj jo pa mi za se ustanovimo,

saj nas je lepo število! Ne dajmo se našim napetnežem Ptujskim v koš poloviti. Naj imajo svojo mestno zadrugo, a nas ne potrebujejo, ako nas pri drugih koristnih rečeh ne poznajo, zakaj bi njim pa sedaj dobri bili, samo toliko, da bi njim naš denar tjekaj nosili! Ne bodimo podlaga ptujčevi peti! Kateri je za to, da mi svojo zadrugo ustanovimo, naj to naznani v kratkem gostilničarju g. Josipu Lahu, v Cir-kovcah, pošta Pragerhof.

Iz Št. Jurja na j. ž. (Naši otroci.) Pri nas ni šolske dni o poldne božjega mira. Otroci se drvijo semtertje in kričijo na vse preteze. Ni lahko drugače mogoče, kaj si pa naj spočnejo? Obleko in obutalo imajo slabo, da jih zebe, gret se nimajo kam hoditi, in ko bi jih puščali celi čas v šoli, kdo bi jih naj popoldne v gosti megli praha učil? Nadloge imajo tedaj oboji tržani in otroci. Kako bi se dalo pomagati? Nek veljaven mož je rekel: naj vpeljajo poldnevni poduk.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Na Dunaji so bile zadnje dni dopolnilne volitve v mestni zastop in pri njih se je liberalcem in judom godilo že precej trdo ter so izgubili 7 zastopnikov. Da so skoraj vsi listi, kar jih izhaja na Dunaji, zoper to, kaže pač najbolj, v čiji da so službi. — V drž. zboru ne pride še drž. proračun v razpravo pred veliko nočjo, pač pa so potrdili nekatere volitve, med njimi tudi dr. Foregger-ja. Dr. Gegoréc in M. Vošnjak sta pobijala to volitev, izlasti za to, kar se možu očita, da je freimaurer. Če je to resnica, potem pač greši in se sam izloči iz kat. cerkve, kdor ga še voli ali pripomore kaj, da se še kedaj izvoli. — Drž. poslanec za trg, zbornico v Ljubnem, na gornjem Štajarji, baron Zschock je umrl. Bil je liberalec ali, kar je bilo hvale vredno, ni veliko govoril. — Drž. odbor v Gradci se še vedno brani slov. jezika na slov. ljudskih šolah in izlasti gori v Mozirji mu enak sklep tamošnje občine ni po volji. — Na Koroškem že sedaj pripravljajo nemškutarji načrte, po katerih jim bode mogoče še znanprej držati slov. volilce v jarmu nemškutarije. Nek Otič in Plavec pa jim naj bota drž. poslanca! — Čez zapravljivo gospôdo, ki sedi v obč. zastopu v Prevaljah, sliši se tožba čez tožbo pri slov. kmetih in mogoče, da bodo le-ti pri novi volitvi zopet segli skupaj ter porinili liberalno gospodo iz zastopa. — Graščino Kostel je kupil jud Neuberger in je on sedaj menda prvi izmed judov graščak na Kranjskem. Ni ga bilo treba. — Kat. pol. društvo za kranjsko deželo je imel svoje drugo zborovanje v Št. Vidu nad Ljubljano. To je jako hvale vredno. — Mesto Gorica dobi zopet dopolnilne vo-